

ХОРХЕ ЛУИС БОРХЕС

ЗАБУЛЕНИТЕ ОГЛЕДАЛА

Превод от испански: Светла Христова, 2004

chitanka.info

Ислямът твърди, че в окончателния ден на Съда всеки престъпен създател на образи на живи твари ще възкръсне с творбите си и ще му бъде повелено да им вдъхне живот, ала не ще успее; тогава ще го хвърлят заедно с тях в пламъците на наказанието. Като дете познавах този ужас от призрачното удвояване или умножаване на действителността, само че у мен той се пораждаше пред големите огледала. Щом се спуснеше здрач, безгрешната им безспирна дейност, начинът, по който следяха движенията ми, цялата им космическа пантомима ми се виждаха свръхестествени. Една от настойчивите ми молитви към Бога и към моя ангел хранител бе да не сънувам огледала. Добре си спомням, че ги наблюдавах неспокойно. Понякога се боях, че ще започнат да се отклоняват от реалността; друг път — че ще видя в тях лицето си, обезобразено от странни нещастия. Впоследствие узнах, че по някакъв загадъчен начин този страх отново се е явил на света. Историята е съвсем проста, но много неприятна.

През 1927 година се запознах с едно мрачно момиче — най-напред по телефона (защото Хулия отначало бе само глас без име и лице), а после, една привечер, се срещнахме на някакъв ъгъл. Имаше тревожно големи очи, смолисточерна права коса и строга фигура. Беше внучка и правнучка на федералисти, както аз самият бях потомък на унитаристи^[1], но това древно разногласие на кръвта ни за нас бе своеобразна връзка, едно по-пълно притежаване на родината ни. Живееше със семейството си в голяма неуредена къща с много висок таван, сред озлоблението и безвкусицата на почтената бедност. Следобед — а в редки случаи и късно вечер — излизахме на разходка из нейния квартал, Балванера. Вървахме покрай дебелия стена, ограждаща железопътната линия; веднъж отидохме по Сармиенто чак до сечищата на парк „Сентенарио“^[2]. Между нас нямаше нито любов, нито илюзия за любов; долавях у Хулия една сила, която бе изцяло чужда на еротиката, и се боях от нея. За да се сближи с жените, човек често им разправя истински или измислени случки от детството си; навярно някой път съм ѝ разказал за някогашния си страх от огледалата и така през 1928 година посях семената на една халюцинация, която щеше да разцъфти през 1931-ва. Сега току-що научих, че тя е полудяла и огледалата в спалнята ѝ са забулени, понеже в тях виждаше моето отражение, надделяло над нейното, трепери и

отказва да говори; само казва, че я преследвам по някакъв магичен начин.

Злокобно робуване на образа ми, на едно от някогашните ми лица. Тази омразна участ на чертите ми несъмнено прави и мен самия омразен, но вече не ме е грижа.

[1] През XIX в. федералисти са били консерваторите, които са подкрепяли един федерален (тоест децентрализиран) план за управление на Аржентина и са били „проаржентински“ (за разлика от обърнатите към Европа унитаристи); водачите им често са били популистки настроени гаучоси. Унитаристите са предпочитали централизирано либерално управление и са били по-скоро свободомислещи, отколкото католици; интелектуалци, интернационалисти и любители на Европа. Унитаристите са били против варварството на гаучоския етос и особено против сантименталното отношение към този начин на живот. Били са настроени изцяло урбанистично. „Това древно разногласие на кръвта“, както го нарича авторът в тази история, е основното разногласие в страната, което никога не е било напълно преодоляно в Аржентина по времето на Борхес — бел.прев. ↑

[2] Железопътната линия е минавала (и минава) през Балванера от спирка „Пласа дел Онсе“ на запад към покрайнините на Буенос Айрес. Сармиенто е на северозапад и стига до парк „Сентенарио“ на около два километра от гарата — бел.прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.